

ÜSTAD NECİP FAZIL'A DAİR

Kadir Mısıroğlu adından çok söz ettirecek bir kitap yayınladı. Kitap Sebil dergisinin Almanya'da çıkan sayılarında üstadla ilgili makalelerin genişletilmesi ve bir araya getirilmesiyle oluşmuş. Mısıroğlu önsözde kitabın yazılış sebeplerini şöyle açıklıyor: "Şahsi hatıralarımdan ona aid olanları nisyanından kurtararak ileride tam bir biyografi meydana getireceklere ulaştırmaktır. Ayrıca üstadın araştırma yapmayı gerektiren konularda da yazmış olması, sabırsız oluşu ve kitap okumaması nedeniyle bir çok yanlışlar yapmıştır. Yaptığı bu yanlışlar karşısında gençleri uyarmak ve bu fikri yanlışların teselsül suretiyle çoğalmasını önlemek istedim. Eserin diğer bir gayesi de üstadın davanın seyri içinde haiz bulunduğu ehemmiyetli ve seçkin yeri belirtmektir."

Kitap üç bölümden oluşmaktadır. Gayeye uygun bir şekilde üstadla tanışması ve onunla ilgili hatıralarının anlatıldığı ilk bölümden sonra üstadın eserleri ve şahsiyeti hakkındaki görüşlerini açıkladığı ikinci bölüm geliyor. Kitabın yazılış gayesinde de belirtildiği gibi ^{bu bölümde;} üstadın araştırma ve inceleme gerektiren konularda ki eserlerini şüpheyi karşılayıcı yeniler, Sultan Abdülhamit, Vahdettin ile ilgili gördüğü yanlışları düzeltiyor. Üstadın övülen ve yererken aşırı hissi davrandığını Kanuni, Sultan Abdülaziz, Suphi Nuri İleri'yi örnek vererek açıkladığını görüyoruz. Bu arada Anadoluculuk ve siyasi fikirlerini de eleştiriyor. Sanıyorum birçoğumuzun bilmediği yalnız arapça basılan adı "Raculüsanem" olan Atatürk'le ilgili bir ~~çok~~ kitabının olduğunu bu arada öğreniyoruz. Üstadın davanın seyri içinde bulunduğu ehemmiyetli ve seçkin yeri; onun deli olduğunu ve arkadaşları arasında Deli Necip diye bilindiğini, kumar oynadığını, at yarışlarına gittiğini, verdiği sözde durmadığını, bencil olduğunu, ikili ilişkilerde kalp kırıcı olduğunu, evinde ayakkabılarıyla dolaştığını ve erkek hizmetçiler bulundurduğunu belirterek açıklıyor. Son bölüm ise Üstad Necip Fazıl'ın eserlerinden seçmeler ve vefatından sonra basında çıkmış birkaç yazıdan oluşuyor.

Son bölümde eserlerinden örnekler şiir, nesir, araştırma ve hitabet diye ayrılmış fakat biz nesire ve araştırmaya verilen örnekler arasında bir fark göremedik. Herhalde üstadın araştırmalarına güvenmeyen Mısıroğlu araştırma örneğine de bir nesir koymuş diye düşündük.

Eserde biyografi iddiasını taşıırken bir yerde de biyografi olmadığını söylüyor. Bir eser ^{nesir} hem biyografi olup, hem de olmuyor anlayamadık. Ayrıca bu kitabın biyografi iddiasını taşımaktan oldukça uzak olduğunu da söyleyebiliriz.

Bir kişi hakkında yazılan kitaplarda o kişinin kapağı yada içeride bir yere resminin konulması gelenektir. Mısıroğlu da bu geleneğe uymuş

ve aramakla bulunamıyacak kadar berbat bir resmi kitabın kapağına koyması (daha kötüsünü bulamadığı için olacak.) ^{ihmal etmemiş.}

Eser günümüz Türkçesine oranla biraz ağır. Yazar Bu sebeple bazı kelimelerin sonunda parantez içinde günümüzde kullanılan halini vermiş. ^{Böylece} Hahışkarın arzulu , mevkutenin süreli yayın, leylinin yatılı, murafaanın duruşma olduğunu öğreniyoruz. En az yukarıdaki kelimeler kadar ağır ve bugün kullanılmayan muhcer, istina, imale, mürevvic, mübayenet, teemmül, fikdanı, müzayaka , ihtilat, tecziye vb. birçok kelimenin anlamını vermemiş. Eğer anlamını vermektan maksat okuyucunun anlaması ise niçin hepsi verilmemiş ? Okuyucunun bildiği varsayılıyorsa niçin bazılarının anlamı verilmiş, sebebi ni pek anlayamadık.

Sebebini anlayamadığımız tek olay bu değil. Yazarın bilinmeyen bir kelimeyi başka bir bilinmeyen kelimeyle açıklama huyu var. Afaki-objektif, hizipleşme-klikleşme, iradi intibak-adaptasyon, teaddi-aksiyon gibi... Üstelik daha sonraki sayfalarda ikinci anlamının kullanıldığını görüyoruz. ~~Ayrıca~~ ; önce batı dilindeki kelimeyi yazıp lugatlarda bile zor bulunan Osmanlıca bir kelime kullanmasına ne demeli? Osmanlıca kelimeler yerine niçin bugün kullanılan kelimeleri değilde batı dillerindeki karşılıklarını kullanıyor. Türkçe düşmanlığımı ? Batı hayranlığımı ?

Mısıroğlunun bir diğer iddiası Üstadın şiirlerinde yanlış kelime kullanması, bunu da diksiyon hatası olarak görüyor. Acaba diksiyonun anlamını yanlış mı biliyoruz diye T.D.K.'nin sözlüğüne baktık. Orada "sözlerin, seslerin , vurguların anlam heyecan ve durakların hakkını vererek konuşma biçimi , duru açık vurgulama ve çıkaklarına tam uygun konuşmak" ^{diye} geçiyor. Üstadın diksiyonunun iyi olduğunu herkes kabul eder. Burada yanlış kelime seçen kitabın yazarı olsa gerek...

Mısıroğlu bir yerde yaratmak fiilini kullanmış ve dipnottaki açıklamasında okuyucuların ^{bu kelimeyi kullanmasını nasıl öğrenebiliriz ve.} yanlış anlamalarını ibda, ^{bu kelimeyi} inşa, ihdas , icat vs. gibi kelimelerin unutulmaya terk edildiğini onun için kullanmak zorunda kaldığını , ayrıca Allah'ın yaratıcıların en güzeli olduğunu söyleyerek yaratmak fiilinin yalnız Allah'a mahsus olmadığını hatırlatıyor. Son cümleyi okuyuculara bırakıyorum. Yukarıda örnek verdiğimiz kelimeleri kullanmasında hiçbir neden olmadığı halde niçin yaratmak fiilini kullandı. Kendini haklı çıkarmak için ayetten örnek vermesi ^{Eğer} de ne oluyor. ^{Neden} okuyucuların anlaması için kullandıysanız diğer kelimeleri kullanırken niçin bunu düşünmediniz?

Bir diğer iddia ise Üstadın şiirleri ile ilgili. Üstadın şiirlerinde sabırsızlığından ve düşünmediğinden ^{olacağı boş bul} diksiyon hatası yaptığını söylüyor. ^{Ayrıca} Necip Fazıl'ı Yahya Kemal ile kıyaslıyor ve üstadı hece ölçüsü kullandığı için hafife alıyor. ^{Bu orada} Kendisinin de hece ölçüsüyle yazılmış bir kitabı olduğunu hatırlatırız. Ayrıca keramat vezinde değil şairlik dehasındadır ki Al-

lah vergisidir. Üstadın çok iyi bir şair olduğunu herkes kabul eder. Her ^{Kaldık} ~~isi~~ de Cumhuriyet döneminin yetiştirdiği en ^{buğale} ~~önemli~~ şairlerdir.

Necip Fazıl'ın eleştirildiği bir diğer nokta ise "uzaklık uzar" de-
yimi. Yazara göre ^{bu deyim} kullanılmaz. Halbuki uzaklık uzar'dan maksat uzaklığın
artmasını mübalağalı ve çok güzel bir şekilde ifade ediş ^{bu} biçimi. Uzaklık,
uzak isminden türemiş bir isimdir. ^{İsimlerin sonuna firt gelebilir.}

Büyüsü Büyücü ne bana hıncın

Bu kükürtlü duman medir inimde

Beytinde "in" kullanılmasını eleştiriyor ve in hayvan barınağı olduğu
için kullanılmamalı diyor. Burada divan şiirinden ve halk edebiyatından
bir çok örnek verebiliriz. ^{Ana bi 2,} Yazarın şairliğine güvendiği (biz de güveniyoruz)
Yahya Kemal'den örnek vermek istiyoruz. Süleymaniye'de Bayram Sabahında

Dili bir gönlü bir imanı bir insan yığını

mısrasında yığın kelimesini kullanıyor. Yığınıcansızlar ve hayvanlar için
kullanıldığını T.D.K.'nin sözlüğünden öğreniyoruz. Şimdi biz dili, gönlü ve
imanı bir insanları hayvan yapıyor diye şaire kızacakmız.

İrkin seni iklimine benzer yaratırken

mısrasında insanları ırklar değil Allah yaratır. Yahya Kemal Şirk mi koşuyor
diyeceğiz yoksa iklimlerin, ırkların karakteristik özelliklerinde müessir
olduğunumu anlayacağız. Ayrıca büyücülerin ateşle çok uğraştıkları ve inin
önüne ateş yakılarak dumanların ^{da her şeyi} yani kükürtlü gazların içerdekileri öl-
dürmesine benzetmiş.

Dipnotların oldukça fazla olduğu ve metni boğduğu bu kitap ben hak-
lıyım iddiasını taşımakta. Babıali adlı kitaptan adının çıkartılmasına kı-
zan Mırsiroğlu kendisinin zeki, çalışkan ve becerikli olduğunu da açık seçik
ifade ediyor. Ayrıca kimseyi ilgilendirmediği halde namazını bir vakit ^{da} bèle
kaçırmadığını ^{da} ilave ediyor. ~~Amacı unutmuyor.~~

~~Mektupları fazla dikkatli tammak için mutlaka okunması
gereken bir kitap olduğunu söyleyebiliriz.~~

~~Başta bir bil~~

İnsanlar başka hakkında kitap yazarken kendilerinden daha
ce bahsetmeli. Kendilerini başka çıkarmak için kitaplar yazmamalı. Sadece
başkalarının serkeninde fayda olan konuları yazmalı. Kitaplar böylece
dedikodularına olmasın

Kitap bulmaya rağmen neşir bulma daha zor ve daha
çok tammak isteyenler okunmalı. Herkes bir kitap diye düşünürse

İsmail GÜLEĞ